

Mike Gayle

SAMOTÁŘI

Přeložil Lukáš Novák

**Kniha
Zlín**

Samotáři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Mike Gayle

Samotáři – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kniha

Promarnit

Guinness

Škarohlíd

Číča

Windrush

Kamarádka

Skoncování

Nepřítomný

Zlín

Mike Gayle

SAMOTÁŘI

Mike Gayle

SAMOTÁŘI

Přeložil Lukáš Novák

**Kniha
Zlín**

First published in Great Britain in 2020 by Hodder & Stoughton
An Hachette UK company

Copyright © Mike Gayle 2020

The right of Mike Gayle to be identified as the Author of the Work
has been asserted by him in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act 1988.

Translation © Lukáš Novák, 2026 c/o AURA-PONT Praha

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1174-7

ISBN e-knihy 978-80-259-1176-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1177-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1175-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

**Mámě a tátovi
za všechno**

*Okamžik nejhlubšího osamění v životě
člověka nastává tehdy, když se mu svět
rozpadá před očima a on na to jen
bezmocně zírá.*

F. Scott Fitzgerald

Ted'

Jen chvíli před tím, než se Hubert setkal s Ashleigh poprvé, byl pohodlně uvelebený ve svém oblíbeném křesle, Čiču stočenou na klíně, a čekal, až zavolá Rose. Když někdo zazvonil, podrážděně mlaskl v domnění, že to zas bude nějaký zpropadený kurýr, který se mu bude jako obvykle snažit vnutit balíček pro sousedy.

„Nevadilo by vám převzít zásilku pro číslo šedesát tři?“ ptali se vždycky.

„To by mně teda sakra vadilo!“ utrhoval se na ně. „Ať už jste pryč!“ a zabouchl jim pokaždé dveře před nosem.

Odsunul Čiču z klína a se vzteklým brbláním pod vousy se zvedl, aby otevřel.

„Balíčky, balíčky, balíčky! Celej den, každej den, pro lidi, co nejsou nikdy doma, aby si ty zatracený krámy převzali! Esli vo ty věci tak stojej, proč si je nekoupěj v obchodě jako každej jinej?“

Připraven vychrlit slova sžíravého odsudku, Hubert odemkl vstupní dveře, otevřel je dokořán a zjistil, že před sebou má někoho úplně jiného, než čekal.

Místo uniformovaného kurýra tam stála mladá žena s nakrátko ostříhanými odbarvenými vlasy. Vzhledem k aktuálnímu, na duben nezvykle teplému počasí na sobě měla růžové tílko, džínové šortky a růžové žabky. Za ruku se jí drželo dítě, holčička s blond vlásky, a i ona na sobě měla růžový top, šortky a růžové žabky.

Žena se usmála.

„Zdravíčko. Doufám, že neruším.“

Hubert neodpověděl, ale pro případ, že by později potřeboval kontaktovat policii s hlášením, si v duchu poznamenal, že žena má zvláštní přízvuk. Jeho necvičenému uchu zněl velšsky nebo možná irsky, i když ani jedním si nebyl úplně jistý.

Zvedla dlaň, jako by se vzdávala.

„Nebojte. Nesnažím se vám něco prodat, nic takového. Jen jsem chtěla pozdravit. Zrovna jsme se nastěhovali vedle.“

Ukázala směrem k dvoupatrové bytovce hned vedle Hubertova domu.

„Jsme tady nový a vůbec nikoho tu neznáme. No tak jsem si ráno řekla: ‚Ash, dokavaď se nezačneš s lidma bavit, tak se s nikým neseznámíš.‘ Takže jsem zašla za těma manželema, co bydlí pod náma, ale nejspíš byli v práci. Pak jsem zkusila rodinu naproti přes chodbu, jenže neotevřeli, i když jsem slyšela, jak jim tam řve televize. Takhle jsem obešla všechny byty a nic – všichni jsou zřejmě buď pryč, nebo zaneprázdněný – a tak jsem oblíkla Laylu a zašla s ní do mateřského centra v knihovně, jenže to nedávno zavřeli, zjevně kvůli problémům s financema, takže...“

Odmlčela se a v očekávání se na něj zahleděla, snad doufala v úsměv nebo chápaté pokývání hlavou. Hubert však zůstal netečný.

Mladá žena si rozpačitě odkašlala, ale pak pokračovala.

„Jmenuju se Ash, teda vlastně Ashleigh, ale všichni mi říkají Ash. A tahle mladá dáma...“ sklopila pohled k dítěti, „... je moje dcera Layla.“

Holčička si zakryla oči dlaněmi, ale vykukovala na Huberta škvírami mezi prsty.

„Laylo,“ promluvila na ni Ash povzbudivě, „pozdrav našeho hodného souseda, pana...“

Ashleigh se na něj vyčkávavě zahleděla, ale Hubert dál mlčel.

„Podle mě se trošku stydí,“ obrátila Ash pozornost zpátky k dítěti. „Možná tomu nebudete věřit, ale já bejvala jako dítě taky děsně stydlivá. Nevypáčili by ze mě slova. Máma vždycky říkala: ‚Ashleigh Jonesová, s touhle stydlivostí to teda v životě daleko nedotáhneš!‘ A babi na to: ‚Nech ji, Jen, ještě jí způsobíš nějaký komplex.‘ A máma: ‚Já se jenom bojím, aby si z toho nevypěstovala zlozvyk.‘ A babi: ‚Je to ještě dítě, na pěstování zlozvyků je moc malá.‘ A máma vždycky jen obrátila oči v sloup...“

Ashleigh se na okamžik odmlčela, aby to předvedla. Udělala to natolik zdařile, že Hubert měl strach, jestli se jí zorničky ještě někdy vynoří.

„... a řekla: ‚Jako by si je dávno nevypěstovala... už teď nesnáší zeleninu,‘ a babi jenom pokrčila rameny. Ale máma teda měla pravdu, zeleninu jsem tehdy nesnášela a nesnáším ji dodnes. Nemůžu ji ani cejtit.“

Vrhla na Huberta nadějeplný úsměv.

„Já hrozně melu, co? To dělám často. Podle mě je to z nervozity. Když jsem v nějaký nezvyklý situaci, začnu mluvit a nedokážu přestat. No každopádně se snažím jen říct, že je fajn se trochu sblížit se sousedama, že jo? A... přesně o to se tu teď snažím.“

Napřáhla k němu dlaň, aby si mohli potřást rukou, a Hubert si během toho všiml, že na nehtech má jasně fialový třpytivý lak, u konečků oloupaný. Pak se z domu ozvalo vyzvánění telefonu.

„Budu muset jít,“ vyhrkl, a aniž čekal na její odpověď, zavřel dveře a spěchal do obýváku, aby to zvednul.

„Rose?“

„Jo, to jsem já, tati. Jsi v pořádku? Jako bys nemohl popadnout dech.“

Hubert úlevně vydechl a usadil se zpátky v křesle.

„Jsem v pořádku. Jen někdo zvonil, to je celý. Ale znáš mě, rychle jsem je vypakoval. Nikdo mě nebude zdržovat,

když mi volá dcera! Tak povídej, profesorko Birdová, co jsi tenhle tejden dělala, a ne abys něco vynechala, chci slyšet úplně všechno!“

Uplynulo už skoro dvacet let, co se Hubertova dcera Rose přestěhovala do Austrálie, a neminul snad jediný den, aby nezatoužil mít ji blíž. Jí by to samozřejmě nikdy neřekl. Bránit jí v tom, aby si žila podle svého, bylo to poslední, co by chtěl. Ale zpravidla když to nejméně čekal, přicházely okamžiky, kdy její nepřítomnost pociťoval tak palčivě, že se mu úzkostí stahovalo hrdlo. Byla to však hodná dcera, každý týden volala, nikdy nevynechala, a přestože to nebylo totéž jako mít ji poblíž, bylo to aspoň něco. Od dob, kdy Hubert telefonoval své matce na Jamajku, se mezinárodní hovory dost vylepšily. Žádné praskání statického šumu, chybně přepojené hovory a horentní sumy za telefonní účty. S dnešními moderními technologiemi to nestálo skoro nic a zvuk byl tak čistý, jako byste spolu seděli v jedné místnosti.

Rose se nenechala dvakrát pobízet a pověděla mu o poradách, které na fakultě vedla, o konferencích kdoví kde, na kterých přislíbila vystoupit, a o nóbl restauracích, kam si vyrazila s přáteli. Hubert miloval vyprávění o všech těch neskutečně vzrušujících věcech, které zažívala. Vědomí, že vede tak rušný, spokojený život, ho naplňovalo skutečným štěstím.

Po chvíli dospěla Rose s referováním o svých nedávných zážitcích ke konci.

„No, ale dost už o mně. Co ty, tati? Cos dělal ty?“

Hubert se krátce zasmál.

„Ale prosím tebe, holčičko, proč by se taková světaznalá akademička jako ty zajímala vo to, jak tráví své dny nudnej starej dědek. Jseš snad masochistka?“

Rose si ztrápeně povzdychla, byť ne bez jisté shovívavosti.

„Hele, tati, ty jsi fakt jak zaseklá gramodeska! Pokaždý, když volám, říkáš: ‚K čemu bys potřebovala vědět, co pořád

dělám?’ a já pokaždý odpovídám: ‚Protože mě zajímá, jak žiješ, tati,‘ a ty vždycky plácneš něco jako: ‚No tak jo, v úterý jsem zdolal Everest a ve středu jsem stepoval s tou sympaťáčkou z televizní show,‘ a já na to: ‚Fakt, tati?‘ a ty se pak konečně začneš řehtat tím svým hurónským smíchem a vyklopíš pravdu. To je tak ubíjející! Co kdybys mi pro jednu laskavě řekl, jak ses měl, aniž bys kolem toho dělal ty svý obvyklý tanečky, co?“

Hubert se znovu zasměje. Dcera ho imitovala dokonale, a to jak jeho zvukový hlas, tak i stále znatelný přízvuk Jamajčana, který si uchoval i po víc než šedesáti letech strávených v Anglii.

„Nejsem si jistej, esli se mi zamlouvá tenhle tvůj tón, mladá dámo,“ ohradil se v žertu.

„Fajn,“ odsekla Rose. „Však se ti taky nemá zamlouvat. A jestli nechceš, abych tímhle tónem pokračovala, tak si ze mě přestaň dělat legraci a koukej mi říct, cos tenhle týden podnikal!“

„Jenom jsem tě trochu škádlil, Rose, vždyť mě přece znáš,“ řekl smířlivě Hubert. „A ty mě hnedka takhle sprdneš. Takže co jsem podnikal tenhle tejden?“

Nasadil si brýle na čtení a sáhl po otevřeném notesu položeném na stolku vedle něj.

„No, tak v úterý jsem si vyrazil do zahradnictví, do toho velkýho na Oakley Road, víš který myslím? Koupil jsem pár letniček na předzahrádku – abych využil to teplý jaro, co tu teď máme – a dal jsem si tam vobídek.“

„To zní fajn. A Dotty, Dennis a Harvey jeli taky?“

„Samozřejmě! Náramně jsme si to tam užili. Dotty si furt dělala legraci z Dennisovejch zahradnickejch dovedností, Dennis a Harvey se navoko poštuchovali ve voddělení letniček a já se tu rozjívenou bandu celou dobu snažil udržet na uzdě!“

Rose se rozesmála.

„To zní skvěle. Hned bych tam vyrazila s váma. Co ten Dottyin ischias, mimochodem? Pořád ji to trápí?“

Hubert se znovu zahleděl do notesu.

„No víš, jak to chodí, když je člověk starej. Takový věci se prostě vobjevujou každou chvíli.“

„Chudinka Dotty. Pozdravuj ji ode mě, prosím. A co Dennisův pravnuček? Jak mu dopadly ty testy do... kam že to chtěl...?“

Hubert opět nahlédl do notesu, ale tentokrát tam potřebnou poznámku nenašel.

„Já myslím... že to bylo do Watfordu,“ vyhrkl v panice.

„A nepleteš se? Kdybys řekl Watford, utkvělo by mi to, od tamtud pochází rodina Robinovy matky. Ne, když jsme spolu mluvili posledně, určitě jsi říkal... West Ham... to je ono! Tvrdil jsi, že chtěl do West Hamu.“

Hubert zběsile listoval notesem a skutečně: vedle poznámky ‚Dennisův pravnuček‘ tam stálo ‚WEST HAM‘.

„To máš nejspíš pravdu,“ prohlásil tedy. „Ale Watford nebo West Ham, co je mi po tom? Můj pravnuček to přece není!“

Rose se od srdce zasmála, očividně ji pobavila otcova okouzlující přezíravost vůči detailům.

„Ne, tati, to fakt není. Ale jak teda dopadl?“

„A víš ty co?“ opáčil Hubert stroze. „Já se Dennise neptal a von sám se vo tom nezmínil.“

„Teda tati,“ podivila se Rose, „to přece nemyslíš vážně? Měl by ses o svý přátele víc zajímat. Je to prospěšný pro tvý zdraví. Nedávno jsem narazila na moc zajímavou studii, kde se psalo, že lidi, kteří mají skupinku dobrých přátel, mají větší pravděpodobnost, že se dožijou vyššího věku.“

„Mno, i kdybych nežil kdovíjak dlouho, s kamarádama jako Dotty, Dennis a Harvey mi to bude připadat jako věčnost!“ zasmál se Hubert a pak si odkašlal. „Tak, holčičko, ale dost už o mně. Pověz mi radši něco vo tý konferenci v Mexiku, na kterou pojeděš. Tam budeš mít nějaký důležitý projev, jo?“

Ještě docela dlouho si povídali, probrali nejen její cestu do Mexika, ale taky téma knihy, kterou teď připravovala, a její plány, jak předělat zahradu, aby si konečně mohla naplno užít bazén. Hubert byl vděčný za každičkou podrobnost, o kterou

se s ním podělila, dokázal by ji poslouchat celý den. Takže když si uvědomil, že hovor spěje ke konci, jako vždycky posmutněl.

„Tak jo, tati, budu muset končit. Ráno brzo vstávám, musím vyzvednout jednoho hostujícího profesora, který přiletí z Kanady. Co budeš do konce týdne dělat ty?“

„Ale znáš to, nic zásadního.“

„No tak, tati, na něčem jsme se přece dohodli. Nech toho a prostě mi řekni, co máš v plánu.“

Hubert nalistoval poslední popsanou stránku notesu.

„No, zejtra večer chce Dotty vyzkoušet bingo v jedny nové vtevřený herně v centru. V sobotu jsme s Dennisem plánovali vyrazit do takový hospůdky za městem na voběd. V neděli nás Harvey všechny zve k sobě na grilovačku. A v pondělí chci bejt v klidu sám doma, abych mohl dělat na zahrádce. Pokud jde o zbytek tejdne, zatím nemám tušení, ale jsem si jistej, že Dotty už určitě něco vymejší.“

„Tak to zní jako docela náročný týden!“ vydechla Rose. „Nechápu, jak to zvládáš.“

„To já taky ne, holčičko. To já taky ne. No tak se vopatruj, brzo se zase uslyšíme.“

Poté, co zavěsil, Hubert chvíli seděl a uvažoval o svém hovoru s Rose. Jednou nebo dvakrát to málem zbabral. Fakt by si měl nechat udělat transplantaci mozku nebo si přinejmenším zavést nějaký lepší systém v poznámkách. Vzal ze stolku propisku, zapsal si: „DĚLEJ SI LEPŠÍ POZNÁMKY,“ a pak notesem bouchl o stolec tak prudce, že Číča, která se mu mezitím znovu uvelebila na klíně, procitla a vyčítavě se na něj zahleděla.

„Moc nekoukej,“ ucedil Hubert a snažil se vyhnout jejímu upřenému pohledu.

Číča na něj dál zírala.

„Viš dobře, že mě to samotnýho nijak zvlášť neteší.“

Číča z něj nespouštěla zrak.

„Ale mám snad na vybranou?“

Číča na něj vrhla ještě jeden nevraživý pohled a pak seskočila na zem a odkráčela z místnosti, jako by chtěla říct, že ona lháře nemůže vystát. Protože Hubert Bird byl skutečně lhář. A to velmi zkušený. Na tom, co vykládal své dceři, nebylo ani zrnko pravdy. Byly to lži, všechno, do posledního slova. A jeho to přivádělo k naprostému zoufalství.

Tehdy: Hubert, červen 1957

Byl podvečer a Hubert Ezechiáš Bird si s kamarádem Gusem vychutnával sklenku rumu U Karla, v polorozpadlé putyce, která se v podmínkách jejich vesnice asi nejvíc blížila pojmu bar. Šlo o boudu z vlnitého plechu natřeného směsicí zářivých barev, před níž stálo několik nesourodých stolků a židlí. O kus dál se povaloval toulavý pes a vyhříval si kožich v posledních paprscích zapadajícího slunce.

Hubert dopil a zeptal se Guse, jestli si dá ještě jednu, jeho nejlepší přítel ho však gestem ruky zarazil.

„Počkat, nejdřív ti povím, co je u mě novýho,“ prohlásil.

Gus sáhl do náprsní kapsy saka, vytáhl list papíru a dramaticky s ním zamával ve vzduchu.

Hubert vyvalil oči.

„Je to to, co si myslím?“

Gus se zakřenil a podal kamarádovi jednosměrný lodní lístek z Kingstonu do Southamptonu. Hubert nemohl uvěřit svým očím.

„Takže ty jedeš do Anglie?“

Gus reagoval svým typickým hrdelním smíchem.

„No jo, čoveče! Posledních pár měsíců jsem škudlil jako šíleně. Nebylo ti divný, že jsem tě poslední dobou nebyl schopnej pozvat na panáka?“

„Prostě jsem si myslel, že jseš kolenovrt!“ zasmál se Hubert.

„Strašně jsem vo to stál, Smíšku,“ pokračoval Gus. „Tady mě nic dobrýho nečeká. Hele, bratranec Charlie odjel teprve

před měsícem a tetě napsal, že už má džob, a dokonce domů poslal i nějaký peníze. Ten musí bejt ve vatě!“

Gus vzdychl a zasněně se zahleděl kamsi nad Hubertovu hlavu.

„Nemůžu se dočkat, až vydělám nějaký peníze, koupím si něco pěknýho na sebe a možná si dokonce najdu i anglickou holku!“

Zvedl sklenici rumu, na ex ji dopil a položil Hubertovi paži kolem ramen.

„Pojed' se mnou, Smíšku. Ty a já v Anglii! To by byla jízda! Co ty na to?“

Po zbytek večera a dlouho do noci pak nemluvili oba přátelé o ničem jiném než o životě v Anglii: o všem, co se o Anglii vykládalo, a o tom, co tam Gus uvidí a zažije. Působilo to neskutečně, jako by šlo jen o nějaký sen, ale uběhlo jen několik krátkých týdnů a najednou stál Hubert v kingstonském přístavu a mával na rozloučenou kamarádovi z dětství, který se vydával na svou životní cestu. Zatímco sledoval, jak loď mizí za obzorem, uzrálo v něm rozhodnutí, že jednoho dne se na stejnou cestu vydá také.

V následujících týdnech si Hubert přibrál tolik práce navíc, kolik byl jen schopný zvládnout, aby si přilepšil k výdělku, a během několika měsíců peníze potřebné na cestu našetřil. Ten den, kdy si lístek koupil, ho opatrně zastrčil do zadní kapsy kalhot a vzápětí zamířil domů, aby tu novinku sdělil matce.

Toho, jak matka na jeho plán zareaguje, se Hubert děsil. Když se o rok dřív jeho sestra Vivian přestěhovala do Kingstону, aby studovala na učitelku, byla matka zdrcená několik týdnů, takže se ani neodvažoval pomyslet, jak se vyrovná s tím, že přijde o nejstaršího syna. Proto si lístek koupil tak, aby do data odjezdu zbýval ještě nějaký čas. Matka se díky tomu s tou představou trochu sžije, sourozenci budou mít dost času, aby se naučili, co a jak je potřeba doma dělat, a pokud by to bylo nutné, stihnou najmout někoho, kdo by jim pomáhal na rodinné farmě.

Jak se blížil k domovu, kde žil s matkou a dvěma mladšími sourozenci, Fultonem a Corou, začichal a zbystřil. Dým z hořícího dřeva a nezaměnitelná vůně jednoho z jeho oblíbených jídel: vepřové, dušený hrášek a rýže. Matku zastihl v kuchyňském přístavku v zadní části jejich přízemního dřevěného domu, který postavil dědeček. Měla na sobě čistou bílou zásteru, pod ní oprané modré květované šaty a ve vlasech žlutý hedvábný šátek.

Vyšla z přístavku, jehož stěny i střechu tvořily pláty vlnitého plechu, a na pozdrav ho políbila na tvář. Ještě než promluvil, chvíli si ji prohlížel; náhle si naplno uvědomil, že do odjezdu už jim zbývá jen omezený počet takových setkání.

Lillian byla vysoká a elegantní, ale zároveň budila respekt, nebylo radno si s ní zahrávat. Neužilo ji na hlouposti a prázdné řeči, ale jak potřeboval někdo pomoc, byla laskavost sama. Často slychal, že matce jako by z oka vypadl: ty výrazné lícní kosti a mandlové oči, ale Lillian tvrdila, že ze všech sourozenců je Hubert nejmíc po otci.

„Jak se vede, synu?“

„Dobře, mami, děkuju za voptání. A mám dobrou zprávu. Já... totiž... pojedu do Anglie.“

Matka pozdvihla obočí, ale bylo zjevné, že ji novinka ani nerozčílila, ani nevyděsila.

„No nepovídej!“ opáčila. „A já už myslela, že sis všecku tu práci navíc bral proto, abys mi mohl koupit nějakéj fajnověj dárek k narozeninám!“

Vzala jeho ruku do svých a pevně ji stiskla.

„Je obrovská ostuda, že tvoje vlastní země ti nemá co nabídnout. Ale to je holt dnešní Jamajka: je tu víc psů než kostí, kdežto v Anglii je kostí tolik, že je psi ani nezvládnou ohryzat.“

Vzala jeho tvář do dlaní a vtiskla mu na líčko prudký polibek.

„Jen si běž nacpat břicho, Huberte Birde! Nacpi si břicho, ať na tebe můžu bejt pyšná!“

Cesta do Anglie v lednu 1958 byla strastiplná, neboť už po hodině třítýdenní plavby Hubert zjistil, že byt' v mládí podnikl několik bezproblémových výprav na rybářské loďce strýčka Leonarda, dost silně trpí mořskou nemocí. Než však loď doplula do Southamptonu, naučil se nejen to, jak mořské nemoci nejlépe čelit (tedy pokud možno co nejméně jíst), ale také se zapřísáhl, že na žádné plavidlo už víckrát v životě nevstoupí. Až nadejde ten čas, vrátí se domů každopádně letadlem, rozhodl se.

V Southamptonu nasedl na vlak do Londýna, kde ho na nádraží Waterloo vyzvedl Gus, jemuž zrovna skončila dlouhá směna v továrně na telefony kdesi na periferii Londýna. Vidět kamaráda po takové době bylo fajn, ale změna, která se s ním udála, Huberta zaskočila. Gus, jakého si pamatoval, byl vysoký, urostlý suverén, kdežto muž, kterého měl teď před sebou, se mu zdál vyzáblý a ztrhaný, takže působil tak nějak menší. Měl sto chutí se ho zeptat, co to s ním je, ale rozmyslel si to. Místo toho ho Gus celou cestu do Brixtonu, kde měl pronajatý pokoj, zpovídal, co je doma nového, neboli jak to formuloval on sám: „Smíšku, povídej, kdo umřel, kdo se narodil a kterejm holkám tam od nás se po mně stejská nejvíc?“

Po noci strávené v Gusově pronajatém pokoji, kde se tísnili na jedné úzké, hrbolaté posteli ve skromně zařízeném a ledově studeném pokoji, zamířil Hubert poprvé na úřad práce. Už tak neradostné vyhlídky ještě zkalil fakt, že přestože úředníkovi sdělil, že se vyzná v účetnictví a v tesařině, dostal lejtstro nadepsané „pomocný dělník“ a instrukci, aby se ještě téhož odpoledne hlásil na nějakém staveništi ve Stockwellu.

Ta práce se Hubertovi ani trochu nezamlouvala – dřina, špína a zima –, ale byl odhodlaný to za každou cenu vydržet, takže Gusovi trvalo týden a půl, než ho přemluvil, aby na úřad práce zašel znovu a našel si něco lepšího. „V tom je kouzlo týhle země, Smíšku,“ vysvětloval mu pak večer, když pokuřovali na schodech před ubytovnou. „Před polednem praštíš s jednou prací, a než skončí pauza na oběd, najdeš si jinou!“

Tentokrát se Hubert nedal na úřadu práce odbýt a zaválitému úředníkovi středního věku, který si lehce šlapal na jazyk, řekl, že bude dělat cokoli, pokud to nebude na stavbě.

„No dobrá,“ prohlásil muž poté, co chvíli listoval šanonem. „Co byste řekl na místo skladníka v obchodním domě Hamilton’s?“

Ve skladu Hubert nikdy nepracoval, ale představa obchodního domu se mu zamlouvala. Aspoň to bude práce uvnitř, usoudil, což je v téhle zemi rozhodně plus.

„To by bylo fajn,“ odpověděl vděčně.

Úředník napsal na kousek papíru pár poznámek a podal mu ho. „V šest třicet ráno zajděte na tuhle adresu – najdete to snadno, je to kousek od Oxford Circus – a u služebního vchodu se ptejte po vedoucím, panu Coulthardovi. A ne abyste se opozdil,“ dodal zlověstně. „Pan Coulthard je schopný vyrazit člověka kvůli pouhé minutě zpoždění.“

A tak se Hubert, s papírkem schovaným v pevně sevřené dlani, vrátil ke Gusovi na ubytovnu a poté, co povečeřeli polévku z konzervy ohřátou na malém vařiči a šunkové sendviče nevalného vzhledu, šel brzy spát, vstal ještě za tmy do snad nejdeštivějšího dne za celý rok, oblékl se a autobusem číslo 56 se vydal z Brixton Hill na Oxford Circus.

Usadil se ve skoro prázdném horním patře, zaplatil průvodčímu jízdné a lístek si schoval do peněženky. Odhodlaný užít si tu chvilkovou úlevu od slejváku na maximum, vyhrnul si límeč promočeného kabátu, plstěný klobouk, který byl tak nacucaný, že se zdálo vyloučené, aby kdy znovu nabyl svého tvaru, si posunul do strany a opřel si hlavu o chladné, tvrdé sklo okýnka. Zavřel oči, aby si po dobu cesty dopřál luxus polospánku, ale během několika okamžiků, navzdory lijáku bičujícímu autobus z boku, za hlasitého chrápání usnul a snil o jamajském slunci, které nechal tak strašně daleko.

Když se ozvalo zacinkání autobusového zvonku, s trhnutím procitl, setřel páru sraženou na skle a zjistil, že přejel. Vyskočil,

seběhl dolů a při první příležitosti vystoupil. Děšť mezitím ještě zesílil. Lilo teď tak, že i ti, kdo měli deštník, se choulili ve výklencích domovních vchodů; Hubertovi však stačil jediný pohled na hodinky, které mu matka koupila k osmnáctinám, aby pochopil, že on si takový luxus dovolit nemůže.

Jednou rukou si přidržoval klobouk a ostošest uháněl lížákem kolem lidí chvátajících tou záplavou do práce, dokud nedoběhl ke služebnímu vchodu obchodního domu Hamilton's. Nepochyboval o tom, že vypadá příšerně. Byl tak promočený, že dokonce i oblek, který měl pod kabátem, se mu lepil na tělo, a navzdory únorovému chladu z něj po tom sprintu Londýnem prýštil pot.

Natáhl ruku, stiskl zvonek vedle dveří označených ‚Příjem zboží – zvoňte‘ a v očekávání blížícího se setkání s panem Coulthardem si sundal klobouk, z jehož krempy mu při tom za krk stekly čůrky ledově studené vody.

Zazvonil několikrát, nepřicházela však žádná reakce. Stiskl zvonek znovu, ještě silněji, napadlo ho, jestli není porouchaný, a pár kroků poodstoupil, aby si prohlédl fasádu budovy a ujistil se, že je na správné adrese. Už už se chystal popojít o kus dál, jestli tam není ještě jiný vchod, vtom však sebou překvapeně trhnul: ozvalo se cvaknutí západky a zachrastění klíčů. Dveře se rázem otevřely a za nimi stál vysoký, hubený muž se šedivými vlasy, po stranách krátce zastřiženými, nad čelem úhledně sčesanými a vytvarovanými gelem. Až na pečlivě udržovaný tenoučký knírek byl hladce oholený. Pod tmavě modrým skladnickým pláštěm měl zářivě bílou košili a tmavě hnědou kravatu. Černé polobotky byly vyleštěné tak, že se i v tom pološeru blýskaly.

Muž chvíli stál, rovný jako pravítko, a bez úsměvu si Huberta měřil pohledem, v němž se mísila zvědavost s prezíravostí.

„Co byste rád?“

„Hledám pana Coultharda.“

Muž se ušklíbl. Evidentně nesprávná odpověď.

„Aha. A vy jste kdo?“

Hubert sáhl do kapsy, vytáhl z ní promočený papír z úřadu práce, který sotva držel pohromadě, a podal mu ho. Mužova ústa, už tak pevně sevřená, se zúžila do dvou zasmušilých tenkých čárek. Pohledem přelétal z papíru na Huberta a zpět. Nakonec zmačkal nacucaný formulář do kuličky a napůl k Hubertovi, spíš ale pro sebe zamumlal: „To jsou příšerný pitomci.“

Hubert netušil, co na to říct. Předpokládal, že muž má na mysli úředníky z pracáku, ale jistý si nebyl. Jedním si však jistý byl: pokud ho ten člověk brzy nepustí dovnitř, nepochybně zemře na podchlazení.

Muž si zamyšleně hladil knírek.

„Tohle se chlapcům nebude zamlouvat. Vůbec se jim to nebude líbit.“

Pozorně se na Huberta zadíval.

„Už jste tuhle práci někdy dělal?“

Hubert přikývl, ačkoliv mu nebylo úplně jasné, co všechno tenhle džob obnáší.

„A noví věci si vosvojím vcukuletu. Učím se fakt rychle.“

Muž se znovu ušklíbl. „To s dovolením posoudím já. Jste z Karibiku, chápu to dobře?“

„Ano, pane, z Jamajky.“

„A umíte vzít za práci?“

„Ano, pane, matka mě vychovala k tomu, abych ze sebe pokaždý vydal to nejlepší.“

Po dlouhé odmlce muž konečně s těžkým povzdechem pokrčil rameny, z kapsy kabátu vyndal balíček cigaret a jednu z něj vytáhl. Znovu spíš sám k sobě než k Hubertovi utrousil: „Ale co už. Beztak nám teď schází tři lidi a já už mám plný zuby toho, jak mě z vedení věčně komandují.“

Zapálil si, zhluboka vdechl, pak pokrčil rameny a ustoupil stranou.

„Tak pojdte dovnitř, nemůžete tam stát celý den. Už tak jdete pozdě. Pojdte dovnitř, vemte si skladnický plášť a dáme se do toho.“

Ted'

Od Hubertova telefonátu s Rose uběhlo šest dní a on za celou tu dobu hovořil přesně s jednou osobou: s recepční u veterináře, v jehož čekárně se právě nacházel. Zatímco Číča neslyšně přešlapovala v kartonové krabici, kterou držel na klíně, napadlo Huberta, že bez ohledu na absenci interakce s jinými lidmi by mohl čekání na doktora zužitkovat k tomu, aby se připravil na nadcházející telefonát s dcerou. Co tak mohli s Dotty, Dennisem a Harveym tenhle týden podnikat? Nemohli třeba zajít do divadla nebo na muzikál? Na něco ve West Endu, aby mohl prohlásit, že u toho usnul, kdyby se Rose ptala, o čem to bylo? Anebo to byl spíš poklidnější týden, kdy se čtyři přátelé sejdou na obědě v hospodě a pak si zahrají domino?

Hubert neměl nikdy v úmyslu Rose lhát. Rozhodně ne tak dlouho a tak promyšleně. Šlo o jednu z těch záležitostí, které se prostě tak nějak seběhnou, ani to pořádně nezaregistrujete, pomyslel si. Něco jako když si všimnete dlouhého chlupu, který vám trčí z nosní dírky, a napadne vás: „Jak jsem ho mohl přehlédnout?“ Hubertovi připadalo, jako by v jednu chvíli vedl život pravdivý jako slovo boží a v příštím okamžiku měl najednou trojici smyšlených přátel s propracovanými osudy, a to jen proto, aby dceru ujistil, že si o něj nemusí dělat starosti.

Celé to začalo kvůli jisté události před pěti lety. Byla to jedna z těch věcí, které přispěly k tomu, že Hubert už neměl chuť nikam chodit. Že přestal volat přátelům nebo otvírat, když někdo zvonil, pokud to jen trochu šlo. Byla to prostě

jedna z těch věcí, které vedly k tomu, že Hubert už netoužil po ničem jiném, než aby mu všichni dali pokoj.

Jeho kdysi tak bohatý společenský život ustal. Kamarádi mu jeden po druhém přestali telefonovat, dokonce i Gus, se kterým se znal od dětství, a netrvalo dlouho a Hubert byl najednou sám, úplně bez přátel.

Rose zuřila, když zjistila, jak se věci mají.

„To mi jako chceš říct, že se už vůbec s nikým nevidáš?“

„Nevidám.“

„Ani s tou partou od Červeného lva?“

„Ty už jsem neviděl, ani nepamatuju.“

„Ani se strejdou Gusem?“

„Ani s ním.“

„Ale vždyť jsi byl přece vždycky tak rád mezi lidma!“

Hubert vzdychl. „Prostě jsem s nima všema ztratil kontakt, holčičko. To se v mém věku prostě stává. Člověk jde svojí cestou, voni jdou taky svojí – tak to prostě chodí.“

Aby Hubertovi dokázala – pro případ, že by o tom pochyboval – že je dcerou své matky, zavolala Rose následující týden s návrhem.

„Trochu jsem hledala na internetu,“ prohlásila, „a myslím, že jsem našla řešení toho tvého problému: jmenuje se to Klub 60+. Je to přesně pro takový lidi, jako jsi ty, tati. Pro lidi přes šedesát, který hledají nějaké to rozptýlení nebo příležitost poznat nové lidi. Scházejí se každou středu v komunitním centru vedle knihovny. Platí se libra za každou schůzku a v ceně je neomezený množství čaje a kávy, a dokonce i sušenky! Není to úžasný?“

Hubertovi to úžasné nepřipadalo. Připadalo mu to zhruba tak stejně lákavé jako vyšetření prostaty.

„Tak co na to říkáš?“ naléhala Rose. „Zkusíš to?“

Hubert měl silné pochybnosti, ale nedokázal Rose říct ne. Takže když nadešla středa, vstal brzy, oblékl si svůj nejlepší oblek, a dokonce si i zastříhl knírek. Když si však prohlížel výsledek v zrcadle, přepadly ho obavy.

Napadlo ho, že se s ním nikdo nebude chtít bavit. A že i kdyby se s ním někdo bavit chtěl, určitě to bude nějaký otrapa. A že nejlíp stejně udělá, když zůstane doma. A přesně to taky udělal.

Jenže když Rose volala a ptala se, jak to proběhlo, připadal si tak provinilý a tak zahanbený svým nezdarem a zároveň tak moc toužil ji nezklamat, že první slova, která mu přešla přes rty, byla: „Moc jsem si to tam užil! Báječně jsem si popovídal, vypil jsem si s nima čaj a našel si pár novejších přátel.“

Byť to byla lež, Hubert usoudil, že je to nevinná lež, vyřčená nikoliv proto, aby svou milovanou dceru klamal, ale aby ona zbytečně neplýtvala energií na to, že si o něj dělá starosti. Nevinná lež.

„To je fantastický,“ radovala se Rose. „Tak mi o nich pověz.“

„Takže,“ prohlásil Hubert bez zaváhání, „jmenujou se Dotty, Dennis a Harvey a je s nima fakt sranda!“

Tohle měla být, zpětně viděno, první a poslední zmínka o Dotty, Dennisovi a Harveym. Hubert koneckonců obě své děti vedl k tomu, že lhát se nemá; jenže Rose měla ohromnou radost, že si našel nové kamarády, a očividně se jí ulevilo, že už si o něj nemusí dělat starosti, a tak Hubert usoudil, že nemá na vybranou a v té lži musí pokračovat. A než se nadál, začal svým fiktivním přátelům vytvářet sáhodlouhé, propracované životní osudy, obdařil je dětmi, vnoučaty a pravnoučaty a celá ta záležitost se tak zkomplikovala, že si to musel začít zapisovat do notesu, aby se v tom neztratil.

„Čiča Birdová?“

Hubert zvedl zrak k recepční a s podrážděním zaregistroval, že zdejší praxe vyvolávat jména zvířecích pacientů místo jmen jejich majitelů způsobila v čekárně obvyklou vlnu úsměšků. Ignoroval je, vstal a zamířil do ordinace, krabici s Čičou pevně v podpaží.

„Tak copak nás trápí tentokrát?“ zeptal se veterinář, doktor Andrews, vysoký šedovlasý muž s hustým plnovousem a zpěvným irským akcentem.

Hubert otevřel krabici a něžně položil Číču na vyšetřovací stůl.

„Nežere.“

„Kdy žrala naposledy?“

„Před třema dnama,“ odpověděl Hubert. „V neděli ráno snídala a vod tý doby nic.“

Zatímco se doktor Andrews pustil do vyšetření Čícy, přiložil jí dlaně na boky, pečlivě ji prohmatával konečky prstů a zvláště se zaměřoval na oblast žaludku, Hubert zavzpomínal, jak mu tohle zvíře vstoupilo do života.

Rozhodně nepatřil k milovníkům koček a k odehnání kočího vetřelce ze zahrady byl připraven použít cokoliv, co měl zrovna po ruce. Jednoho dne před třemi roky, když vytíral v kuchyni, však zaslechl u zadních dveří mňoukání a na zápraží objevil baculatou černobílou kočku. Rozzuřeně se po ní ohnal mokrým mopem a zahnal ji až na konec zahrady. Druhý den se nicméně kočka ve stejný čas vrátila – Hubert zrovna myl nádoby – a mňoukala ještě hlasitěji. Vyzbrojen kuchyňskou obracečkou se zbytky napěněného saponátu ji pronásledoval, dokud nezmizela u sousedů.

To se opakovalo den co den celé dva týdny, až toho měl Hubert opravdu plné zuby. Rozhodnutý zbavit se otravného zvířete jednou provždy si koupil levný vysokotlaký postřikovač, naplnil ho špinavou vodou z nádobí a u kuchyňského stolu čekal, až se kočka objeví. Jakmile ji zaslechl, vymrštil se, rozrazil dveře a namířil postřikovač přímo na terč jako nějaký jamajský Drsný Harry. Kočka však tentokrát neutekla, zůstala sedět na místě, zírala na něj těma velkýma očima barvy mědi a mňoukala hlasitěji než kdy dřív. Hubert tam stál zmatený, s vodní zbraní připravenou kočku jednou provždy vyřídít, ale když se chystal stisknout kohoutek, uvědomil si, že to prostě nedokáže. Sklonil postřikovač, s těžkým povzdechem ustoupil stranou a vyčerpaně hlesl: „No tak fajn, Číčo, pokud jseš takhle odhodlaná, tak co kdybys šla radši dál?“

Doktor Andrews vyšetření uzavřel s tím, že Číča se nejspíš oklepává z nějaké virózy. „Podle mě bychom mohli zkusit nějaké posilující krmivo. Můžu vám ho pro ni předepsat, ale upřímně, pokud se stavíte v obchodě s chovatelskými potřebami a koupíte si ho sám, vyjde vás to levněji. Pro jistotu jí dám antibiotika, a pokud by ani zítra ráno nežrala, přijďte a já se na ni znovu podívám.“

Hubert si s veterinářem vyměnil pohled a vzdychl. Sedmdesát liber plus DPH za jednu ubohou injekci a rychlé vyšetření. Kam ten svět spěje!

Vrátil Číču zpátky do krabice, a když z ordinace odcházel, brblal pod vousy něco o vydrřidušské Británii. V recepci postavil krabici s kočkou na pult, a zatímco si nasazoval brýle na blízko, aby mohl zaplatit, zaslechl čísi hlas: „Á, dobrý den, to jste zase vy!“

Otočil se a před sebou uviděl mladou ženu s krátkými odbarvenými vlasy. Dívala se na něj, jako by se znali, ale ač mu připadala povědomá, nedokázal si ji zařadit.

„Ashleigh,“ napověděla mu.

Hubert neodpověděl.

„Tuhle jsme u vás s Laylou zazvonily, abysme se představily. Bydlíme v těch bytovkách vedle vás.“

Ta divná sousedka odvedle! No jasně. Hubert sjel pohledem níž a skutečně, byla tam s ní i její holčička. Znovu si zakryla tvář dlaněmi a pokukovala po něm škvírami mezi prsty.

„Jen jsem sem donesla svůj životopis, zjišťuju, jestli by se tu nenašla nějaká práce,“ pokračovala Ashleigh. „Miluju zvířata, miluju je úplně všechny. Kočky, psy, králíky, morčata, křečky, potkany, pískomily, papoušky, rybičky... dokonce i želvy!“

Hubert několikrát zamrkal, ale neřekl nic.

„Tam máte svoje zvířátko?“ zeptala se s pohledem upřeným na kartonovou krabici s Číčou. „Co je to? Ne, neříkejte mi to, budu hádat. Králík?“

Hubert mlčel.

„Křeček?“

Hubert dál mlčel.

Ashleigh se zasmála. „Možná malej pejsek... ne, co to plácám, to je určitě kočka, že jo?“

Hubert se místo odpovědi obrátil k recepční a zaplatil v hotovosti.

„Děkuju,“ pravil a zastrčil si účet do peněženky. Zvedl krabici s Číčou. „Na shledanou,“ pronesl tak povšechně, že nebylo jasné, jestli se loučí s recepční, se sousedkami, nebo se všemi třemi, načež bez dalšího slova odešel.

Jak mu doporučil doktor Andrews, vydal se Hubert pro speciální krmivo, které Číča potřebovala, a v zastrčeném regálu velkého obchodu pro zvířata v Bromley našel přesně to, co potřeboval. Hned po návratu domů jednu kapsičku Číče dal, ale ta si k žrádlu jen opovržlivě čichla. Roztrpčený neúspěchem, naštvaný na Číču pro její zdánlivý nevděk a vyčerpaný vším, co musel zařídit, si uvařil oběd a po něm si dopřál neplánovaného šlofíka před televizí. Když po hodině procitl, zjistil, že Číča nejenže dokonale vylízala misku, ale hlasitým mňoukáním se dožaduje nášupu.

Toho večera, s Číčou dosyta nabaštěnou a pohodlně uvelebenou na gauči vedle něj a s hrnkem čerstvě uvařeného čaje po ruce, se Hubert usadil v obývacím pokoji, aby se podíval na film, který od jedenácti běžel na kabelovce. Filmy sledoval skoro každý večer, nejradši měl westerny, hollywoodské gangsterky ze 40. let a válečné filmy, nejlépe s Robertem Mitchumem nebo Anthony Quinnem v hlavní roli. Nicméně díval se v zásadě na cokoliv, takže není divu, že v posledních týdnech zhlédl nejen takové klasiky, jako *Maltézského sokola*, *Syny Katie Elderové* a *Francouzskou spojku*, ale taky *Mamma Mia!*, *Ženy sobě* a *Zkrocenou horu*, což vzhledem k tomu, že šlo o kovbojku, nebylo tak úplně to, co od toho čekal.

Tentokrát vysílali horor s názvem *Saw 3*, od kterého si moc nesliboval. Horory moc v oblibě neměl, všechna ta krev,

vnitřnosti a brutalita mu připadaly příliš směšné, nedokázal je brát vážně. Ale když už se nachystal a na jiných kanálech nic nedávali, řekl si, že tomu dá půl hodiny šanci.

Film začal a Hubert, aniž tušil proč, v myšlenkách pořád zabíhal k té mladé ženě s dítětem odvedle. Na nikoho takového zatím v životě nenatrefil. Pusa jí jede jako kulomet. Ne, jako celá kulometná četa! A ten přízvuk – velšský, skotský nebo co je to zač – něco tak komického ještě nikdy neslyšel! A jak s ním u veterináře klábosila, jako by byli staří známí, přitom on vůbec nemá tušení, co je zač – zvláštní manýry!

No jasně, za jeho mladých let by na tom nic divného nebylo, uvažoval. Tehdy v osmdesátkách, to byly děti byly ještě malé a Joyce naživu, se spolu sousedi běžně bavili. Znal v ulici každého a oni znali jeho. Pořádaly se mejdany a srazy, a když jste odjeli na dovolenou, lidi vám dohlídli na dům a zahradu – prostě komunita jaksepatri. Ne jako dneska. Dneska si každý hledí svého a Hubert jakbysmet. Nevěděl, jak se sousedi jmenují, a ani ho to nezajímalo. Proto vůbec nechápal, proč se k němu takhle ženská tak má.

Zaměřil se znovu na film a pokusil se dostat do děje, ale vůbec ho nechápal a po několika minutách sáhl po ovladači a televizi vypnul. A v tu chvíli se stalo něco divného.

Zazvonil telefon.

Hubert zaletěl pohledem k hodinám nad krbem, bylo skoro půl dvanácté. Kdo by mu takhle v noci mohl volat? Zatímco se natahoval po telefonu, blesklo mu hlavou, že nejpravděpodobnější narušitel bude Virgin Media, protože ti zatím neodpověděli na jeho poslední zuřivou stížnost týkající se nevyžádaných marketingových telefonátů. No jestli v tuhle hodinu skutečně volají oni, tak to, co jim hodlá říct, si za rámeček rozhodně nedají!

„Ahoj, tati, to jsem já.“

Jakmile zaslechl Rosin hlas, jeho hněv se proměnil nejdřív v radost a vzápětí v obavu.

„Rose! Stalo se něco? Proč voláš tak pozdě?“

„Všechno je v pohodě, tati,“ uklidnila ho Rose. „Vlastně víc než v pohodě. Víím, že u vás už je pozdě, jasný, ale prostě jsem se nemohla dočkat, až ti povím, jaký mám skvělý zprávy: Přijedu domů, tati! Po všech těch letech konečně přijedu domů!“

Tehdy: 22. března 1958

Když se ozvalo zvonění ohlašující pauzu na oběd, Hubert zamířil od nákladáku, který právě vykládal, do šatny. Měl za sebou dlouhé a náročné dopoledne. Po další noci, kdy se choulil na kraji Gusovy nepohodlné postele, ho bolela záda. Začínalo ho trápit nachlazení, nepochybně důsledek několika po sobě jdoucích deštivých týdnů, a teď, v příšeří zásobovací rampy obchodního domu Hamilton's, kde příšerně táhlo, se mu po hřejivých paprscích jamajského slunce stýskalo tak, že ho až bodalo u srdce. Jedinou vzpruhou v té dřině, kterou představovala dopolední vykládka zboží – krabic s oblečením, palet rostlinného oleje, rolí drahých látek z Dálného východu – mu byla myšlenka na to, že ho čeká oběd.

Jídlo – hustou a kořeněnou polévku s vepřovým masem a hráškem – dostal jako dárek od rodiny z Antiguy, která bydlela o patro níž. O víkendu jim s Gusem pomohli při stěhování a paní jim jako poděkování přinesla velkou mísu nádherně vonícího pokrmu. Hubert a Gus zhlkli půlku té vynikající polévky a všechny knedlíčky, které k ní dostali, a shodli se, že od té doby, co odjeli z Jamajky, nic tak úžasného nejedli.

S anglickou stravou Hubert dost bojoval. Chápal sice, že darovanému koni se na zuby koukat nemá, ale jídlo v závodní jídelně Hamilton's bylo natolik bez chuti, že se skoro nedalo pozřít. Občas bylo tak příšerné, že raději hladověl, než aby přežvykoval další nechutnou chrupavku, kterou by jeho matka doma nepředhodila ani psovi. Když tedy Gus navrhl, že si polévku nedají k snídani, ale vezmou si ji do práce k obědu, Hu-

bert ochotně souhlasil. I studená a den stará bude nepochybně pořád chutnější než cokoliv z jídelny.

Jen co otevřel dveře do šatny, zmocnil se ho pocit, že něco není v pořádku. Touhle dobou šatna zpravidla šuměla hovorem kolegů, teď tu ale nebyla živá duše. Ještě divnější byl slabý zápach, který se vznášel ve vzduchu, jako kdyby si někdo přinesl cosi na podrážce.

Jak se Hubert blížil ke své skříňce, zápach nabýval na intenzitě a jemu se v hlavě rozezněl alarm, který s každým dalším krokem sílil. Spatřil skříňku, dvířka pootevřená, rozlomený zámek na zemi. Prudce otevřel skříňku dokořán a ten otrěsný smrad ho málem porazil. Krabička, v které si přinesl jídlo, byla otevřená, víčko leželo vedle.

Práce v Hamilton's byla sice namáhavá, ale nekomplikovaná. O Hubertových vztazích s kolegy se však totéž říct nedalo. Šlo o šestici mladých Angličanů, jejichž neformální kápo, Vince, měl na Huberta spadeno od samého začátku. To dal nepokrytě najevo, když si panu Coulthardovi hlasitě stěžoval, jak nebezpečné podle něj je nechat po skladu „volně pobíhat opičáky“. „Nechápu, proč musíme najímat barevný,“ namítal. „Zvlášť když spousta slušnejch Angličanů je bez práce.“

Hubert ty poznámky ignoroval, vysvětloval si je tím, že takhle se lidi prostě k cizincům staví: zprvu ostražitě a podezřavě, uklidní se, teprve když vás blíž poznají. Koneckonců, pomyslel si Hubert, na světě je jen velmi málo lidí, s kterými by nevyšel, a neviděl důvod, proč by Vince a jeho partička měli navzdory té prvotní reakci být výjimkou.

Nicméně navzdory všem snahám narazila všechna jeho vstřícná gesta na odmítnutí. Pokusy navázat hovor se setkaly s ledovým mlčením, po němž následovalo posměšné napodobování jeho přízvuku. Během druhého týdne zjistil, že celý půlden chodil po skladu s nápisem „Černá huba“ načmáraným křídou na zádech pracovní bundy.

V průběhu třetího mu záhadně zmizela vstupní kartička, a když se na konci dne zase objevila, bylo na ní červeně napsáno „Táhni, čmoude!“ O několik dní později si během dopolední pauzy lokl čaje a zjistil, že když se nedíval, někdo mu do něj nasypal sůl. To všechno byly dětinské vtípky, nad kterými by býval mávl rukou, kdyby jejich původci byli skutečně děti. Jenže šlo o muže jeho věku a nenávist, která byla za všemi těmi zdánlivými legráckami cítit, působila zlověstně.

Přes všechny tyhle útrapy se Hubert snažil zachovat si nezlomný optimismus. Koneckonců donesly se k němu historky i o mnohem horším zacházení. Po jednom Gusově kolegoví házela cestou do práce parta dětí kameny. Na jejich souseda z Barbadosu zelinář plivl a odmítl ho obsloužit, jen kvůli barvě pleti. A v novinách Hubert nedávno četl o chlapíkovi z Karibiku, kterého v sobotu v noci nějací chuligáni zbili do bezvědomí. Zlomyslnosti, které Hubertovi prováděli jeho kolegové, byly sice otravné, ale nešlo o žádnou fyzickou újmu a on až dosud doufal, že je to buď přestane bavit, nebo přijdou k rozumu. Když teď ale koukal na svou krabičku s obědem, zmocnil se ho takový vztek, jaký ještě nikdy nepocítil.

Tentokrát zašli příliš daleko. Proklatě daleko.

Vince a jeho kámoše zastihl, jak pokuřují a klábosí na zásobovací rampě, a když si to k nim namířil, Vince vstal a otočil se k němu.

„Vypadá to, že tě nák přešla chuť k jídlu.“

Hubert přistoupil těsně k němu a podíval se mu do očí, na což jeho kumpáni zareagovali tím, že taky vstali.

„Jste vodporný prasata! Dát mi psí lejno do jídla! Jak můžete udělat něco tak nechutného?“

Vince se k němu přiblížil natolik, že Hubert cítil tabák v jeho dechu.

„Ty mě snad z něčeho vobviňuješ, vorangutáne?“

„Víš moc dobře, cos udělal. Nevopovažuj se zapírat!“

Vince se zasmál a jeho kumpáni se přidali.

„Před takovejma, jako jseš ty, se nepotřebuju vobhajovat,“ prohlásil a upřeně zíral Hubertovi do očí. „Pokud je mi známo, totle je furt Anglie.“ Sklonil hlavu a plivl na zem jen těsně od Hubertových bot. „Dyť ty ani nejseš člověk. Jseš vobyčejná černá tlama! Vopičák z džungle.“

Kdyby náhodou nebylo jasné, jak to myslel, začal vydávat opičí skřeky a jeho kamarádi ho okamžitě napodobili. Zásobovací rampa se rychle zaplnila jejich nenávisť. Hubert bez přemýšlení vypálil pěstí tak rychle, že Vince neměl šanci úder zastavit, a ten ho zasáhl přímo do nosu a sejmul ho tak, že padl na záda mezi svoje kumpány.

Vmžiku se na něj vrhli, bušili a kopali do něj, škrábali ho a kousali. Hubert se snažil nedat jim nic zadarmo, ale byl sám proti šesti, takže netrvalo dlouho a byl přemožen. Jak tam ležel na zemi a snášely se na něj rány, nevyhnutelně ho napadlo, jestli tohle je ono, jestli nadešel ten okamžik, kdy se jeho krátký život uzavře, tady, na studené špinavé podlaze skladu tisíce mil od jeho rodné země.

Z víru rvačky vytrhlo Huberta i ty, kdo ho mlátili, až nsmlouvavě zařvání, které nemohlo pocházet od nikoho jiného než od pana Coultharda. Útočníci Huberta nechali být a podstoupili, ten se narovnal a pokusil se otevřít oči, přičemž zjistil, že to pravé má nateklé tak, že otevřít nejde. Zdravým okem spatřil, že pan Coulthard se teď tyčí přímo nad ním. Po boku mu stála mladá žena se zděšeným výrazem ve tváři.

Pan Coulthard namířil prst na dva z Vinceho kumpánů.

„Koukejte ho okamžitě postavit na nohy!“

Pak se otočil k mladé ženě.

„Vemte ho do denní místnosti a dejte ho do pucu! Rozhodně nestojím o to, abych těm nahoře musel vysvětlovat, proč mám ve skladu mrtvolu dělníka z Karibiku.“

A poté obrátil pozornost na Vince a jeho zbývající kolegy.

„A vy všichni do mý kanceláře, ihned!“